

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok II.

WARSZAWA, DNIA 15 CZERWCA 1925 R.

Nr. 11.

TREŚĆ:

Ruch służbowy	str. 115	Historja rosyjskiej rezerwy złota	str. 119
Żyrowanie przez podawców weksli in blanco	" 115	Stan gospodarczy Polski za I-szy kwartał 1925 roku	" 120
Prawidłowa wysyłka listów do Oddziału Głównego	" 116	Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej	" 121
Falszywe banknoty 20-dolarowe	" 116	Rozwój wkładów w instytucjach kredytowych	" 121
Ujednolajnione liczenie kosztów zwrotu porta od protesto- wanych weksli i dowodów	" 116	Ruch wkładów w 40-stu komunalnych kasach oszczędności od 30.IV.1924 r. — 30.IV.1925 r.	" 121
Adres akceptanta, względnie wystawcy na wekslach	" 116	Bilanse banków emisyjnych	" 122
Zapas złota dla celów walutowych	" 117		

Ruch służbowy.

Przeniesienia.

Stanisław Mocek, Dyrektor Oddziału w Bydgoszczy do Oddziału w Inowrocławiu i Stanisław Woda, Dyrektor Oddziału w Inowrocławiu do Oddziału w Bydgoszczy w charakterze Dyrektorów Oddziałów, Józef Gosławski, Zastępca Dyrektora Oddziału w Suwałkach do Oddziału Głównego w Warszawie.

Nominacje.

Ignacy Gawroński, Zastępca Dyrektora Oddziału w Gnieźnie mianowany Dyrektorem tegoż Oddziału.

Zmarli.

August-Kazimierz Choński, Dyrektor Oddziału Głównego w Warszawie.

Żyrowanie przez podawców weksli in blanco.

(Dział IV Spisu Okólników).

Pomimo postanowienia artykułu, zamieszczonego w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 15 z dnia 29 listopada 1924 r. p. t. „Umieszczanie na wekslach zdyskontowanych stempla indosowego przed podpisem podawcy“ stwierdziły Komisje Rewizyjne, że w wielu Oddziałach sami podawcy umieszczają stemple indosowe na wekslach podawanych do dyskonta.

Stemple te zawierają często wskutek tego niżej wyszczególnione błędy:

- 1) Brak nazwy Oddziału po słowach „Na zlecenie Banku Polskiego“.
- 2) Zamiast miejscowości Oddziału po słowach „na zlecenie Banku Polskiego Oddział w.....“ podawana jest siedziba Zastępstwa.
- 3) Mylna data indosa, przeważnie wcześniejsza od dnia waluty dyskontowej.
- 4) Przy datowaniu indosa podawane jest miejsce zamieszkania podawcy zamiast siedziby Oddziału dyskontującego np.: Zawiercie, Olkusz, Piaski i t. p., skutkiem czego z danego weksłu nie można ustalić, w którym Oddziale został zdyskontowany.

Celem uniknięcia na przyszłość podobnych niedokładności, przypomina się, ażeby od podawców przyjmowane były weksle tylko z żyrem in blanco, stempel zaś indosowy winien być następnie przykładany i wypełniany przez Oddziały dopiero po przyjęciu weksli przez Komitet Dyskontowy.

Prawidłowa wysyłka listów do Oddziału Głównego.

(Dział I Spisu Okólników).

W Okólniku Nr. 411 z dnia 8 listopada 1920 r., oraz w Zarządzeniu Centralnej Księgowości Nr. 6 z dnia 22 grudnia 1920 r. polecono Oddziałom, ażeby wszelka korespondencja, przeznaczona dla Oddziału Głównego, była tam przesyłana bezpośrednio, a nie w kopertach (form. Nr. 168 lub 127) do Centralnej Księgowości.

Mimo wielokrotnego poruszania tej sprawy w Okólnikach, Zarządzeniach, listach oraz wskazówkach ustnych, błędna praktyka powtarza się nadal, przysparzając Centralnej Księgowości pracy przy segregowaniu otrzymywanych listów i doręczaniu ich Oddziałowi Głównemu.

Wobec powyższego przypomina się ponownie zasadę, że Oddział Główny pod względem wysyłki korespondencji ma być traktowany narówni z innymi Oddziałami i listy dla niego przeznaczone nie mogą być bezwarunkowo przesyłane we wzmiankowanych kopertach z korespondencją dla Wydziałów Dyrekcji Banku lecz zupełnie oddzielnie.

Fałszywe banknoty 20-dolarowe.

(Dział XII Spisu Okólników).

Poselstwo Stanów Zjednoczonych zawiadamia, że ostatnio pojawiły się w obiegu fałszywe banknoty 20-dolarowe, wypuszczone przez „Federal Reserve Bank“ w Bostonie, litera czekowa B Nr. 124 z portretem Clevelanda i z podpisami A. W. Mellon, Sekretarz Skarbu i Frank White, Skarbnik Stanów Zjednoczonych. Bliższe szczegóły wykonania fałszyfikatu nie zostały dotychczas ogłoszone.

Przy skupie 20-dolarowych biletów emitowanych przez rzeczony bank należy zatem zachować daleko idącą ostrożność.

Ujednostajnione liczenie kosztów zwrotu porta od protestowanych weksli i dowodów.

(Dział IV Spisu Okólników).

Przy zwracaniu weksli i dowodów inkasowych z protestem zaliczają Oddziały rozmaite koszty jako zwrot porta.

W celu ujednostajnienia w tym kierunku poleca się liczyć przy wekslach miejscowych porto listu poleconego (obecnie 45 groszy) pomnożone przez ilość wysłanych notyfikacji; przy wekslach zamiejscowych i dowodach inkasowych zaś winno być poza tem doliczane jeszcze jedno porto listu poleconego za zwrot każdej sztuki.

Treść powyższą należy odnotować w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 3 z dnia 14 lutego 1925 r. w artykule „Prawidłowe liczenie porta od protestowanych weksli i dowodów inkasowych“.

Adres akceptanta, względnie wystawcy na wekslach.

(Dział IV Spisu Okólników).

W żądaniu umieszczania na wekslach dokładnego adresu akceptantów, względnie wystawców posuwają się Oddziały w wielu wypadkach zbyt daleko, odrzucając weksle płatne w małych miasteczkach z powodu braku nazwy ulicy lub numeru domu.

Jakkolwiek żądanie to jest zasadniczo słuszne, nie można stosować go jednak szablono, ponieważ w mniejszych miastach podanie samej nazwy miejscowości jest dostateczne do odszukania zobowiązanego do zapłaty weksłu. O ile natomiast akceptant, względnie wystawca mieszka w większym mieście, dokładny adres jego jest konieczny.

Zapasy złota dla celów walutowych.

Przed wojną zapas złota rozdzielony był dość harmonijnie między kraje oparte na monometalizmie złotym, zależnie od potrzeb gospodarczych i pozycji w handlu międzynarodowym. Ruchy w zapasach złota były barometrem zmian w położeniu gospodarczym, drogowskazem wymiany handlowej, oraz regulatorem kursu, stopy dyskontowej i poziomu cen. W tym misternym aparacie gospodarczym świata wojna zupełnie zwichnęła harmonję. W czasie wojny państwa wojujące wycofały złoto z obiegu, zastąpiły je wyłącznie pieniądzem papierowym, a posiadane zapasy wywoziły do krajów neutralnych na pokrycie zamówień wojennych. W rezultacie w krajach neutralnych powstał nadmiar złota, co spowodowało niżkę ceny złota wzgl. wzrost cen towarów. Po wojnie nie tylko państwa wojujące nie powróciły do waluty złotej, lecz i państwa neutralne wskutek trudności, wywołanych chaosem gospodarczym odchyliły się od równi złotej. Ponieważ wśród ważniejszych państw tylko Stany Zjednoczone Ameryki utrzymały swój system monetarny na stopie przedwojennej, więc zapasy europejskie i złoto wydobywane z kopalni potoczyło się głównie do Stanów Zjednoczonych Ameryki.

W roku poprzednim i bieżącym następuje doniosły zwrot w dziedzinie walutowej. Wielkie połacie świata są już terenem uporządkowanych stosunków walutowych. Z państw europejskich pierwsza Szwecja powróciła do waluty złotej z dniem 1 kwietnia 1924 roku. Przełomowe jednak znaczenie w tej ewolucji gospodarczej świata posiada powrót Anglii do złota od 28 kwietnia r. b. Za przykładem Anglii poszła Holandia, Australia i Nowa Zelandja. Kanada wyprzedziła swą metropolję. Szwajcaria zapewne wkrótce ulegalizuje fakt dokonany, jakim jest parytetowy kurs jej franka. Środkowa Europa, a więc Niemcy, Polska, Austria, Czechosłowacja i Węgry mają wprawdzie tylko ustabilizowane waluty przy pomocy t. zw. gold exchange standard, t. j. systemu pośredniej — zapomocą dewiz dolarowych wzgl. funtowych — wymienialności swych walut na złoto, jednak w praktyce jest to system zbliżony bardzo do waluty złotej. W innych krajach nastąpiła duża stabilizacja kursów.

Ewolucja gospodarcza świata zmierza zatem powoli do stopniowej odbudowy przedwojennych norm — do intronizacji zdetronizowanego złota. W konsekwencji nasuwa się pytanie, jakie są zapasy złota i jak są one rozmieszczone, aby przywrócić i utrzymać w równowadze powracający do swych funkcji złoty mechanizm walutowy.

Zapasy światowy złota dla celów monetarnych wynosi około 45 miliardów złotych. Roczna produkcja złota obniżyła się z 2,3 miliardów zł. w 1913 r. do 2 miliardów zł. w 1924 r. — niewątpliwie jednak wobec zwiększającego się zapotrzebowania złota powróci do poziomu przedwojennego.

Donioślejsze jednak znaczenie posiadają zmiany, jakie nastąpiły w rezerwach złota poszczególnych krajów. Poniższa tabelka porównawcza grudnia 1913 i stycznia 1925 ilustruje przesunięcia złota w bankach emisyjnych krajów Europy i pozaeuropejskich państw, wchodzących w skład Ligi Narodów (w milj. złotych):

	1913.	1925.
Europa	15.704	16.124
Ameryka	4.417	19.126
Azja ¹⁾	1.433	3.417
Afryka	258	423
Australia	246	721
Razem	22.058	39.810

Powyższe zestawienie obejmuje tylko zapasy złota w instytucjach emisyjnych, — a w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie i rezerwy skarbowe — natomiast nie uwzględnia monet złotych w cyrkulacji. Anglja np. posiadała przed wybuchem wojny 875 milj. zł. rezerwy złota w Banku Angielskim, a około 3.000 milj. zł. pieniądza złotego w cyrkulacji. Tak samo Niemcy przy rezerwie 1.530 milj. zł. miały 3.358 milj. zł. złota w obiegu. Podobne stosunki istniały w innych państwach. Uwzględniając cyrkulację złota Europa miała około 25,372 milj. zł. rezerwy w bankach i monet w obiegu — a więc przeszło połowę zapasu światowego. Powtóre Europa absorbowiała prawie całe złoto, wydobywane z kopalń i jako wierzyciel rozdzielała je pomiędzy inne części świata. Wojna zepchnęła Europę do rzędu dłużnika. Współcześnie Europa nie posiada złota w obiegu, a z całego jej zapasu złota w sumie około 25,372 milj. złotych pozostało w instytucjach emisyjnych, pomijając tezauryzowaną przez ludność ilość

¹⁾ Bez Chin.

złota zaledwie 16,133 milj. złotych. Natomiast pozostałe części świata swe zapasy złota pokaźnie zwiększyły. Rolę Europy z połową zapasu światowego objęły Stany Zjednoczone Ameryki. Gdy w 1913 r. zapas złota Unji dla celów monetarnych oszacowano na blisko 10 miliardów złotych, to w dniu 1 stycznia 1925 r. skarbiec złoty wzrósł do przeszło 23 miliardów zł., a więc do połowy zapasu światowego. To gwałtowne przesunięcie się złota na drugą stronę oceanu, wywołuje najwięcej zawiły problem w powrocie do przedwojennego mechanizmu walutowego.

Doniosłe są przesunięcia w zapasach złota w poszczególnych częściach Europy. Biorąc pod uwagę ugrupowania wywołane wojną, w poniższych trzech częściach Europy nastąpiły zmiany następujące (w milj. zł.):

Kraje	Grudzień 1913 r.					Grudzień 1924 r.		
	Złoto w bankach emisyjn.	Złoto w obiegu	Razem	Obieg biletów bankowych	Stosunek % pokrycia złotego	Złoto w bankach emisyjnych	Obieg biletów	Stosunek % pokrycia złotego
Sprzymierzone ¹⁾	6.159	5.144	11.304	10.485	59 %	9.205	28.930	32 %
Neutralne ²⁾	1.266	166	1.432	3.550	36 %	4.899	7.537	65 %
Środkowo-wschodn. Europy ³⁾	7.179	5.478	12.657	11.504	62 %	2.029	12.471	16 %
Razem . .	14.604	10.788	25.393	25.539	57 %	16.133	48.938	33 %

W grudniu 1913 r. złoto w bankach emisyjnych wynosiło 14,604, złoto w obiegu 10,788, a biletów w obiegu było za 25,539 milj. złotych. Bilety były zatem pokryte złotem do wysokości 57%. Natomiast w grudniu 1924 r. złoto w bankach emisyjnych wynosiło 16,133, a obieg biletów 48,938 milj. złotych — zaczęł stosunek pokrycia złotego obniżyć się do 33%. Należy jednak podkreślić, że w porównaniu ze stanem przedwojennym w wielu bankach europejskich np. w Polsce ma większe zastosowanie pokrycie walutowo-dewizowe. W ciągu omawianych 11 lat obieg biletów w Europie wzrósł z 25,539 na 48,938 milj. złotych a więc się podwoił, a pokrycie złota obniżyło się z 57% na 33%. W zapasie złota z pośród wojennych ugrupowań Europy katastrofalne straty wykazuje środkowo-wschodnia Europa. W państwach tej grupy najpoważniejsze straty poniosła Austria i Niemcy z racji wypadków wojennych, a Rosja z powodu rewolucji. Niemcy szybko jednak uzupełniają swe zapasy złota, w ciągu np. pierwszych pięciu miesięcy r. b. zwiększając je z 938 w dniu 31.XII.24 r. na 1.254 milj. zł. w dniu 30.V.1925 r. Interesującą historię rosyjskiej rezerwy złota omawia się w osobnym artykule. W całości grupa środkowo-wschodniej Europy ze swego przedwojennego zapasu złota w sumie 12.657 milj. zł. straciła 10.628 milj. zł., a więc około $\frac{2}{3}$ części. Kraje sprzymierzone tracąc 2.099 milj. zł. utrzymały swój stan posiadania złota prawie bez zmiany. Natomiast kraje neutralne potroiły swe zapasy z 1.432 milj. zł. w 1913 r., na 4.899 milj. zł. w 1924 r. Zubożenie Europy w złoto dotknęło zatem przede wszystkim środkowo-wschodnią Europę.

Konsekwencją tych przesunięć złota są zmiany w obiegu pieniężnym. Przed wojną obieg biletów i złota wynosił w Europie 36.327 milj. złotych. Po wojnie obieg biletów, przeliczonych na złoto wzrósł do 48.938 milj. złotych, jednak niewspółmiernie w poszczególnych grupach Europy. W krajach ententy obieg wzrósł z 15.629 milj. na 28.930, a stosunek pokrycia złotego z ogólnoeuropejskiej miary 57% zmalał do 32%, w krajach neutralnych obieg wzrósł z 3.716 na 7.537 a pokrycie złota do 65%, a natomiast w środkowo-wschodniej Europie obieg spadł z 16.982 na 12.471 milj. zł. a pokrycie do 16%. Przyczyną wzrostu obiegu w dwóch powyższych grupach jest podniesienie się cen przeszło o 50% w porównaniu z poziomem przedwojennym, zastąpienie biletami nie tylko złota ale i srebra obiegowego, a wreszcie posługiwanie się dobrą walutą np. frankiem szwajcarskim czy funtem angielskim w kra-

¹⁾ Anglja, Francja, Belgja, Włochy, Portugalja.

²⁾ Szwecja, Norwegja, Danja, Holandja, Szwajcarja, Hiszpanja.

³⁾ Niemcy, Gdańsk, Polska, Czechosłowacja, Austria, Węgry, Rumunja, Bułgarja, Grecja, Jugosławja, Litwa, Łotwa, Estonia, Rosja, Finlandja.

jach o zdeprecjonowanej walucie np. przed reformą walutową w Polsce. W świetle tym, tem jaskrawiej występuje ubóstwo pieniądza w środkowo-wschodniej Europie. Zamiast naturalnego wzrostu nastąpiło skurczenie obiegu o 4.511 milj. zł. i obniżenie złotego pokrycia z 62% do 16%. Ubytek złota i pieniądza jest następstwem wojny, inflacji i przewrotów społecznych.

Historja rosyjskiej rezerwy złota.

W związku ze stopniowym powrotem państw do waluty złotej, interesującym jest los dużej rezerwy złota, posiadanej przed wojną przez Bank Rosyjski. Po latach wojny i rewolucji historję tego zapasu żółtego kruszcu poddał badaniom komitet francusko-rosyjski, powołany przez oba rządy do rejestracji długów rosyjskich.

Przed wojną rosyjski zapas złota wynosił 1,695 milj. rub. W okresie od rozpoczęcia wojny do wybuchu rewolucji rząd rosyjski wysłał głównie do Anglii, Ameryki i Kanady 680 milj. rb. tytułem kosztów finansowania wojny. W chwili bolszewickiego zamachu stanu Rosja posiadała 1,164 milj. rb. złota, którego większa część w sumie 600-700 milionów zdeponowana była w Kazaniu, a reszta w Piotrogradzie i Moskwie. Z rezerwy pozostałej w Piotrogradzie i Moskwie w sumie przeszło 400 milj. rubli, bolszewicy zgodnie z traktatem w Brześciu Litewskim wydali Niemcom 93,535 kg. złota o równowartości 120 milionów rubli. Na mocy układu w Spaa zapas ten został przewieziony do Banku Francuskiego. Dochodzenia dotyczące zużycia przez bolszewików reszty rezerwy złota, złożonej w Piotrogradzie i Moskwie, okazały się bezcelowe.

Zapas złota, złożony w Kazaniu w sumie 680 milj. rubli dostał się w ręce admirała Kołczaka i przewieziony został do Omska. Blisko połowa tego zapasu w ilości 13,240 pudów wzgl. 280 milj. rubli wysłana została w maju 1918 r. do Władywostoku na pokrycie kosztów dostaw wojskowych. Z tej wysyłki 11,240 pudów wzgl. 238 milj. rb. nadeszło do Władywostoku, natomiast 2,000 pudów wartości 42 milj. rubli zagarnął generał kozaków Semenow i wysłał do swej przygodnej stolicy Czyty. Ta partja złota została przesłana następnie do oddziału rosyjsko-azjatyckiego banku w Szanghaju i dotychczas pozostaje w jego dyspozycji.

Z zapasu w sumie 280 milj. rubli, przywiezionego do Władywostoku, rząd Kołczaka wypłacił rządowi francuskiemu 26,8 milj., angielskiemu — 30 milj. i japońskiemu 26,9 milj. tytułem dostaw materiałów wojennych. Blisko połowa tego zapasu użyta została jako gwarancja pożyczki japońskiej w sumie 30 milj. rb. i pożyczki w wysokości 94 milj. rb., udzielonej przez anglo-amerykańską grupę finansową z firmą Baring Brothers and Kidder, Peabody and Co na czele. Kwota 4,4 milj. rubli użyta została na zakup karabinów w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Z depozytu złota w sumie 280 milj. rubli złożonego we Władywostoku użytek około 212 milj. rubli został zatem ustalony, reszta zaś została rozgrabiona w toku wypadków, których widownią był Władywostok.

Najmniej znane są dzieje złota w sumie około 400 milj. rubli, pozostałego w Omsku. Kiedy w jesieni 1918 r. nastąpił odwrót Kołczaka, została zarządzona ewakuacja Omska. Skarbiec złota został załadowany w dniu 8 listopada na osobny pociąg Nr. 2 i wysłany na wschód. Tydzień później bolszewicy zajęli Omsk. Na stacji Tatarskaja w odległości 125 wiorst od Omska pociąg wiozący złoto wskutek zderzenia uległ częściowemu rozbiciu. Kilka wagonów zostało strzaskanych, a znaczna część złota rozsypała się wzdłuż toru. Dnia 4 grudnia pociągi, wiozące rząd i sztab Kołczaka oraz złoto, wjechały w okręg, zajęty przez legjony Czechosłowackie z gen. Sirovym na czele. Komendant czechosłowacki zajął trzy z pięciu lokomotyw wiozących Kołczaka, dwie pozostałe lokomotywy przeznaczając na przewóz pociągu admirała i jego złota. W toku dalszych wypadków wojennych admirał Kołczak wydany został w ręce bolszewików.

Francuski komitet właścicieli obligacji rosyjskich twierdzi, że złoty skarbiec Kołczaka wpadł w ręce czechosłowackie i wysłany został do Charbina. W tym bowiem czasie Charbin był tak obficie zaopatrzony w złotą walutę rosyjską, że jej właściciele celem pozbycia się wymieniali 10-rublowe "Imperjały", na 9 i mniej yen japońskich, tracąc 10 i więcej 0/0. Złoto rosyjskie po upadku Kołczaka długo i tak licznie kursowało między czechosłowackimi legionistami, że dla celów tych transakcji założony został w Pradze bank pod firmą „Bank Legionistów”. Ten zarzut spotyka się z czechosłowacką obroną, że legioniści nie mogli wywieść złota, ponieważ dla ocalenia życia zmuszeni byli wydać je bolszewikom. Brak jednak dowodów na poparcie argumentów jednej i drugiej strony, a również i wersji, że część złota kołczakowskiego została przewieziona do Moskwy tak, że losy tego złotego skarba są nadal okryte tajemnicą.

STAN GOSPODARCZY POLSKI ZA I-SZY KWARTAŁ 1925 ROKU.

Wyszczególnienie	1924 r. XII	1 9 2 5 r.		
		I	II	III
PRODUKCJA.				
Węgiel kamienny w tys. tonn	2.840	2.848	2.386	
Surówka żelaza a) „ „ „	24.7	23.6	23.0	
Ropa naftowa . . . „ „	67.6	69.4		
HANDEL ZAGRANICZNY.				
Wywóz w tys. zł	135.574	107.554	103.015	120.455
Przywóz „ „ „	179.916	172.658	151.101	190.130
KOMUNIKACJA b)				
Ładunków kol. przewiezio- no ogółem c)	10.592	10.926	11.842	12.534
PRACA.				
Bezrobotnych na 1-go . . .	150.650	163.080	175.020	184.430
CENY.				
Wskaźnik (Rok 1914 = 100)				
Cen hurtowych d)	118.3	119.5	121.1	121.6
Kosztów utrzymania w War- szawie d)	153.1	150.0	150.8	151.3
„ żywności w War- wie d)	186.9	175.4	177.4	179.1
SKARBOWOŚĆ.				
Wydatki państ. ogół. w mil. zł	164.1	203.8	157.7	167.3
Dochody państwowe „ „ „	198.9	140.1	156.7	166.5
KREDYT.				
Obieg pieniężny e) w mil. zł	675.8	694.3	737.1	754.8
Bank Polski f)				
Bilety w obiegu . w mil. zł	550.9	553.2	549.6	563.2
Zapasy złota . . . „ „ „	103.4	104.2	107.0	116.6
Waluty obce i dewizy „ „	269.1	242.1	206.3	259.3
Dyskonto weksli . „ „ „	257.0	270.4	286.2	306.6
Stopa dyskontowa „ „ „	10	10	10	10
Banki akcyjne g)				
Dyskonto weksli . w mil. zł	139.2	158.6	176.9	
Razem wkłady wszelkich ty- pów w mil. zł	190.5	224.6	240.5	
Kurs dolara w Warsz. w zł	5.18.5	5.18.5	5.18.5	5.18.5
Obroty Izby Rozrachunkow. h)	86.3	95.6	96.2	139.8

a) Dane tymczasowe, b) Przewieziono wagonów przeciętnie dziennie, c) Naładowanych w kraju, przyjętych od kolei zagranicznych, tranzytowych oraz przyjętych od Dyrekcji Katowickiej, d) Wskaźnik obliczony według przeciętnych cen tygodniowych za ostatni tydzień każdego miesiąca, e) Bilety Banku Polskiego, P. K. K. P., bilety zdawkowe i bilon w końcu każdego miesiąca, f) Główne pozycje bilansów w końcu miesiąca, g) 35 banków związkowych w grudniu 1924 r. i 39 banków związkowych w 1925 r., h) Obroty Izby Rozrachunkowych w Warszawie, Poznaniu i Lwowie. Suma przedstawionych dowodów.

Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej,

które zgodnie z Okólnikiem Nr. 14 z dnia 19. II. 1925 r. należy odnotować w „Wiadomościach Banku Polskiego“ Nr. 10 z dnia 30. IV. 1925 r. str. 89

Włochy z 6% na 6½% od 3. VI. 1925 r.

Rozwój wkładów w instytucjach kredytowych.

(W tysiącach złotych).

	31. XII. 24.	31. I. 25.	28. II. 25.	31. III. 25.	30. IV. 25.	31. V. 25.
Bank Polski						
pryw. rach. żyrowe	57.710	50.181	39.116	83.092	55.175	65.344
Bank Gospodarstwa Krajowego						
wkłady wszelkich typów łącznie	64.736	74.461	74.314	102.755	129.881	—
w tem:						
wkłady rządowe i samorządowe	61.159	68.007	66.124	94.891	106.970	—
Pocztowa Kasa Oszczędności						
a) wkłady oszczędnościowe	7.555	9.316	10.671	11.876	13.193	14.027
b) rachunki czekowe	37.486	40.144	39.041	43.704	44.851	47.816
Banki akcyjne (40)						
wkłady wszelkich typów	201.272	224.573	240.520	—	—	—
Kasy oszczędn. komunalne (40)						
wkłady	5.013	6.109	8.125	10.322	12.270	—
Spółdzielnie kredytowe (21)						
wkłady	1.064	—	—	—	—	—

Ruch wkładów w 40-stu komunalnych kasach oszczędności od 30. IV. 1924 r. — 30. IV. 1925 r. ¹⁾

(W tysiącach złotych).

R o k 1 9 2 4.									R o k 1 9 2 5.			
30. IV.	31. V.	30. VI.	31. VII.	31. VIII.	30. IX.	31. X.	30. XI.	31. XII.	31. I.	28. II.	31. III.	30. IV.
580	811	1.179	1.678	1.948	2.253	3.202	3.553	5.013	6.109	8.125	10.322	12.270
Wzrost w porów. z pop. m. w %	39,8	45,4	42,3	16,1	15,7	42,1	11,0	41,1	21,9	33,2	27,0	18,9

W ciągu zatem jednego roku wkłady w powyższych instytucjach kredytowo-oszczędnościowych wzrosły więcej niż 21 razy.

¹⁾ Według „Wiadomości Statystycznych“.

BILANSE BANKÓW EMISYJNYCH.

(W milionach jednostek monetarnych).

BANKI	Polska Złotych	Różnica z bilans. z d. 30/IV*	St. Zjedn. \$	Różnica z bilans. z d. 24/IV	Anglia £	Różnica z bilans. z d. 29/IV	Niemcy M.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Francja Fr. fr.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Belgia Fr. belg.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Hiszpania Peset.	Różnica z bilans. z d. 25/IV	Włochy Lirów	Różnica z bilans. z d. 10/IV	Holandia Guld.	Różnica z bilans. z d. 4/V
Złoto	118	+ 1	2.853	+ 9	1546	+ 0.7	1.015	+ 1	5.546	— 7	272	— 248	2.536	— 71	889	+ 4	479	— 12
Waluty dewizy	172	— 44					338		576	— 781	30	— 135	2.197	— 49	462	— 37	91	+ 14
Dyskonto . . .	296	+ 2	338	— 74	731	— 3.1	1.648	+ 152	5.177	— 599	1.126	— 248	4.315	— 49	3.753	— 90	166	+ 14
Obieg.	557	— 10	1.676	— 11	148.9	+ 0.5	2.608	+ 157	43.648	+ 599	7.530	— 135	4.315	— 49	13.672	— 90	899	— 49
Obce fundusze.	73	+ 1	2.200	— 17	125.7	+ 0.3	581	— 124	2.067	— 38	188	— 49	1.152	+ 23	1.379	+ 40	40	— 9
Stopa dyskont.	10%		3 1/2%		5%		9%		7%		5 1/2%		5%		6%		4%	
Data bilansu .	31/V		15/V		4/VI		30/V		4/VI		4/VI		23/V		10/V		2/VI	
BANKI	Szwajcaria Fr. szw.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Szwecja Kor. szw.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Dania Kor. d.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Norwegia Kor. nor.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Austria Szyl.	Różnica z bilans. z d. 23/IV	Węgry Kor. w.	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Czechosłowacja Kor. cz.	Różnica z bilans. z d. 23/IV	Finia M. fin.	Różnica z bilans. z d. 23/IV	Jugosławia Dyn.	Różnica z bilans. z d. 30/IV
Złoto	482	+ 2	234	+ 1	209		147		11		648.918	— 4.616	1.030	+ 1	43		72	
Waluty dewizy	18	+ 2	68	+ 8	44		59	+ 3	386	+ 66	2.129.577	+ 47.580	551	— 10	1.103	— 2	368	+ 16
Dyskonto . . .	246	— 14	363	— 22	181	— 16	335	— 15	92	— 4	1.459.273	— 26.625	736	— 53	431	— 150	994	— 71
Obieg.	792	— 37	499	+ 6	467	+ 3	375	— 5	816	+ 109	4.493.649	— 32.567	7.437	+ 844	1.336	+ 2	5.770	+ 99
Obce fundusze.	88	+ 12	244	— 11	35	+ 6	106	— 4	15	— 67	2.541.102	+ 70.595	625	— 345	221	— 126	2.655	+ 75
Stopa dyskont.	4%		5 1/2%		7%		6%		11%		9%		7%		9%		6%	
Data bilansu .	6/VI		30/V		30/V		30/V		31/V		31/V		31/V		30/V		31/V	

*) Zmiany zasze w bilansach Banków Emisyjnych, ogłoszonych w Nr. 9 „Wiadomości Banku Polskiego“.